

„Járatlan utak” kerékpártúra

2016. augusztus 13-án szombaton – nem pénteken – reggel 8 órakor kerékpározásra és országjárásra éhes 8. a osztályos – az új tanévben már 9. a osztályos – refis diákok – Borbély Zoltán, Ficsór István, Papp Ákos, Tóth Máté és Ficsór Sándor – gyülekeztek az iskola előtt. Elszántság tükröződött a szemeikből, hogy amíg társaik a hús szobában a számítógépen játszanak, addig ők dacolva esővel, széllel, napsütéssel, fáradsággal az országutakat járják.

Katonatelepen bővült a csapat – Bártol Ákos, Bártol István és Mezős Bálint személyével-, illetve adódott az első technikai probléma. Bártol István kerékpározó lába beleért a kerékpáros táskába. Zsineg és gumipók segítségével orvosoltuk a problémát. Nagykőrösön átsuhanva a Petőfi versből híres Kutyakaparó csárda felé irányítottuk a kormányt. Gyenge szélben, szép napsütésben, kiválóan nem igazán nevezhető utakon haladtunk a kitűzött frissítőpont felé.

A csárdához érve két dolog is történt. Bártol Istvánnak lett egy defekje, és az utolsó túrázó – Somogyi Soma – is csatlakozott a csapathoz, így már teljes volt a létszám. A defektet megcsináltuk, Petőfi szellemét megidéztük, felfrissültünk, találkoztunk a Katona József Gimnázium igazgatója által vezetett kerékpárosokkal, és már indultunk is tovább Jászkarajenő irányába. Ebédre az egyik bolt kínálatából választottunk magunknak élelmiszert a jászkarajenői pihenő ideje alatt.

A híres királytalálkozó helyszínén, Tiszavárkonyban egy kis történelmi ismerettel bővült a tudásunk, majd Tószeg érintésével értünk Szolnokra. A város központjában tartottunk pár perc pihenőt, pótoltuk az elvesztett energiákat, hiszen még hátra volt kb. 20 km. Az útjavítások, járdák felújítása okozott némi kellemetlenséget, de akadályt nem jelentettek.

Utolsó állomásunk Besenyszög volt, ahová a nyomvályúkkal tűzdelt – vagy csak azok voltak? – úton értünk be. Szállást a Chiovini Ferenc Katolikus Általános Iskola épületében kaptunk. Szerencsére a bolt is közel van az iskolához, így a vacsora sem maradt el. A fiúk nem tekerték ki magukat, kb. másfél órás kosarazással, lábtengőzással fárasztották magukat. Az iskola érdekessége, hogy csak egy vízvezeték van kiépítve, és mindenhol kezdetben hideg, majd langyos, a végén meleg víz folyik. Alvó helyünknek egy alsós tanterem szolgált, átismételhetjük a betűírás alapjait.

A vasárnap szomorúan indult. Ficsór Sándornak nem javult a lába, ezért testvérével Istvánnal a visszaút mellett döntöttek. Ők Szolnokig visszamentek kerékpárral, majd vonattal értek Kecskemétre.

Csökkenett létszámmal, de töretlen lelkesedéssel indultuk a Tisza-tó partján fekvő Abádszalókra. Tizasüly után már a Tisza töltésén kerékpároztunk, amelyen egészen jó minőségű a kerékpárút. A szép időben gyorsan fogytak a kilométerek, és hamar elértük Kisköre határát. A Tiszán átkelve egy pihenőnél kaptuk az információt, hogy a töltésen haladva Abádszalók csak 6 km, míg a közúton 16. Nem gondolkodtunk sokáig, a töltést választottuk.

Az igaz, hogy a töltésen kerékpárút halad, de a horgászok és mások is felmehetnek rá autóval, így nagyon kellett figyelni, hogy mikor jön hátulról illetve szemből egy autó. Olyan is volt, amikor ez egyszerre következett be. Nem mondom, hogy minden autós előzékeny a kerékpárosokkal szemben. Abádszalókon egy kerékpárosoknak kedvezményt adó étteremben ebédeltünk, majd a strandra mentünk. Szerencsére a kerékpárosoknak ingyenes, tehát megspóroltuk a belépőt. A víz nem volt forró, viszont felfrissültünk benne. Ki-ki kedvére még kajakot is bérelt, így belekóstolhattak a vízi sportokba. Volt vízi bicikli is, de azt senki sem választotta. A helyi fiatalokkal kiálltunk egy focimeccsre, az eredményt inkább felejtjük el. Abádszalók csendjét egy feltörekvő rock zenekar törte meg, de kár volt érte. Éjszakára a helyi református parókia épületében

fogadtak be minket. A tiszteletes asszony - Szűcs M Sándorné – dinnyével és süteménnyel kedveskedett nekünk.

Reggel kicsit borongós időre ébredtünk, talán pár csepp eső is hullott. Reggeli után Poroszló felé indultunk el, ami csupán kb. 30 km. Kisköréig vissza kellett mennünk, itt megnézhattuk a zsiliprendszert, a vízlépcsőt. Kecskeméten nem sűrűn lehet ilyet látni. Az idő megjavult, sőt már túl jó is volt. Poroszlón a Tisza-tavi Ökocentrumot látogattuk meg, ahol a vízi játszótéren hatalmas csatát rendeztünk. Kevés cipő maradt száraz. Az Ökocentrumban a hatalmas édesvízi akváriumok voltak a leglátványosabbak. Óriási pontyok, csukák, vizák úsztak előttünk, a fejünk felett.

Erősen felhősödött, egy kis zápor is kerekedett, ezért a várakozás mellett döntöttünk, hiszen a szállásunk Egerlövőn volt, ami csak 12 km Poroszlótól. A református lelkész – Gordos Attila – nagyon kedvesen fogadott minket, maga is nagy kerékpáros, lelkesen számolt be a legjobb kerekezéseiről. A régi parókia épületét gyorsan belaktuk, „megágyaztunk”, és nyugovóra tértünk.

A harmadik nap ígérkezett az egyik legkeményebbek, hiszen Kisgyőr kb. 90 km távolságra van. Viszont a lelkész úrtól kaptunk egy ötletet, hogy egy régi katonai úton haladva majdnem felezni lehet a távolságot. A mi térképünkön ez nem volt rajta, de belevágtunk. Hamarosan egy kerítés és egy zárt kapu előtt álltunk, a kapu mellett azonban a kerítést már mások is kijárták, tehát nem volt gond a bejutás. Gazos, elhagyott területen kerekeztünk, az épületek omladoztak, a sok gyümölcsfa termése a földön hevert. Vajon hová vezethet ez az út? – fogalmazódott meg bennünk. Hamarosan választ kaptunk a kérdésünkre, mert egy repülőtér kifutópályáján találtuk magunkat. Egymás mellett tekertünk a régen szebb napokat is látott széles gurulópályán. Egyszer viszont mindennek vége szakad, így történt ez most is. Vagy visszafordulunk vagy keresünk egy átkötő utat Mezőkeresztesre, hiszen a települést már láttuk. A második lehetőséget választottuk, és előbb betontálcás úton, majd földúton kerékpároztunk be Mezőkeresztesre. A helyiek elmondták, hogy egy valamikori szovjet reptéren kerekeztünk, és valójában nem is ott kellett volna jönnünk, de ez már rajtunk nem segített.

Mezőnyárad, Bükkábrány érintésével értünk Sályba. Itt tudtuk meg, hogy a térképünkön normál útnak jelzett út Mocsolyástelepig földút, igaz csak 2,5 km. Más választás nem lévén nekivágtunk a terepkerékpározásnak. Igen meredek, vízmosással szabdaltságot következt, amelyen csak tolni lehetett a kerékpárokat, és még ez sem volt egyszerű. A dombtetőtől már jobb minőségű lett az út, azért ne egy autópályát képzeljünk el. A kellemetlenségekért viszont kárpótolt a Bükk gyönyörű látványa. Hamarosan lejteni kezdett a felszín, köves, murvás úton érkeztünk be Mocsolyástelepre. Itt egy helyi ember adott útbaigazítást, mesélt a környékről, és még a házi bodza szörpével is megkínált minket. Hálából mi is segítettünk neki fát hasogatni, ki-ki kipróbálhatta magát ebben a szerepkörben.

Kisgyőrré már aszfalt út vezetett. Emelkedők és lejtők váltakoztak, a táj továbbra is nagyon szép volt. Tényleg feleztük a tervezett távot, mert 45 km-t mutatott a kilométeróra, amikor Kisgyőrbe értünk.

Egyből feltűnt a falu rendezettsége, tisztasága, szépsége. Sok fa-szobor díszíti a köztereket, sokszor a házakon levő utcablák is faragottak. Szállásunk itt a református parókiaán volt. Gyorsan lepakoltuk a táskáinkat és Kisgyőr felfedezésére indultunk. Meredek utcákon haladtunk hol felfelé, hol lefelé. Találtunk egy jó „pályát”, a templom melletti utcán mentünk fel, majd a vele párhuzamoson jöttünk le. Ebből a körből 5-6-ot is megcsináltunk, amiben jobban elfáradtunk, mint az idáig vezető úton. A boltban megvásároltuk a vacsorához szükséges ennivalókat, és visszamentünk a szállásra. Beszélgetéssel, szójátékokkal telt az este.

Reggel azt tapasztaltuk, hogy a száradni kitett ruháinkból folyik a víz, az éjszakai eső beáztatta őket. A hőmérséklet is lesett a hidegfront hatására. Sietnünk nem kellett sehová sem, hiszen a mai pihenőnap volt. Reggeli után majd mindenki visszabújt a hálózsákjába, nem akartak a kerékpárok közelébe menni. Kb. délig tartott ez a komoly tevékenység, amikor is javulni kezdett az idő. Az eső elállt, az árnyékunk is látszott már, így kimerészkedtünk. Akinek valamit állítani kellett a kerékpárján az megcsinálta. Délután lementünk Harsányba - hogy azért tekerjünk is valamennyit-, ahol hatalmas csocsó és darts bajnokságot rendeztünk. Szinte teljesen eltűntek a felhők az égről, napsütésben láthattuk Kisgyőr gyönyörű fekvést. Este a biztonság kedvéért behoztuk a már majdnem megszáradt ruhákat, cipőket. Vacsorára elfogyasztottuk a Domahidi Ernő lelkipásztor által kikészített lecsót, nagyon finom lett a faluban vásárolt tojással kiegészítve.

Kisgyőr a Bükkben van, és Eger is. Ez azt jelentette, hogy majdnem végig dombos, hegyes vidéken kell tekernünk. Hogy csökkentsük az emelkedők számát, úgy döntöttünk, lemegyünk az Alföldre, majd csak Eger határában kanyarodunk vissza hegyek felé. Egy baj volt ezzel a tervvel, hogy kerékpározni kell a 3-as úton.

A főúthoz érve láttuk, hogy nem nagy a forgalom, de mégsem mentünk rá. Megkértünk egy autóst, hogy a kb. 4 km-es távolságon jöjjön mögöttünk vészvillogóval. Egy kis várakozás után végül is egy angol autós lett a „safety car”. 25-30 km/h sebességgel tekertünk, hogy minél hamarabb Bükkábrányba érjünk. Megköszöntük a segítséget, majd a két nappal ezelőtti bolt előtt újból megpihentünk. Mezőkeresztes után most már a jó úton érkeztünk – Szentistvánon át – Mezőkövesdre, ahonnan Bogács irányába fordultunk. Innen sorra jöttek az emelkedők, de az igazi kemény rész Noszvajnál volt. Miután kicsit késésben voltunk, felhívtuk az egeri lelkészt, hogy később érkezzünk a tervezetnél. Ő megnyugtatóan minket, hogy Noszvajtól lényegében már csak lefelé kell menni. Ebben a tudatban szálltunk ismét nyeregbe. Nem sokáig tartott az örömünk, mert erős emelkedők kezdődtek. A település határától tényleg szinte csak lejtett az út, de addig fel kellett menni. Gondozott szőlőtáblák, szép hegyek akartak minket lelkesíteni, ez nem minden esetben valósult meg.

Egerben az első utunk egy kerékpárbolthoz vezetett, hiszen Tóth Máté egyik külső gumija erősen megkopott. Szerencsére sikerrel jártunk, és így már semmi sem akadályozott meg minket a Kálvin-ház felkeresésében, ahol a szállásunk volt. Tóth Imre nagytiszteletű úr és kedves felesége – Kati – nagyon nagy szeretettel fogadtak minket. Szinte azonnal asztalhoz kellett ülni, gőzölgő gulyásleves került a tányérunkba. Ezután sztrapacska következett, a sort a sütemények zárták. Senkit sem kellett noszogatni az evésre, jól estek a házias ízek. Vacsora után sétáltuk a szépen kivilágított városközpontban, felmentünk a várba. A mai nap sokunk erejét kivette, így egy gyors fürdés után nyugovóra tértünk a főtérre néző szobánkban.

Reggel friss tejfölös lángossal, teával vártak minket. Jól esett a reggeli. Sajnos a tegnap feltett külső gumival valami nem stimmel, leeresztett a kerék. Ami a legrosszabb volt, hogy nem is tudtuk felfújni, pedig több pumpával is próbálkoztunk. Gyors belső csere után azt gondoltuk, hogy jobb lesz, de nem így történt. Ezzel sem tudtunk megbirkózni, ezért kénytelenek voltunk egy szerelőhöz elmenni. Itt derült ki, hogy a külső kicsípte a belsőt, így nem maradt meg benne a levegő. A szerelő gyorsan orvosolta a hibát, és már mehettünk is vissza a szállásra. Hiába siettünk már 11 óra volt, amikor elindultunk Tápiószentmártonba, ami térkép szerint 115 km távolságra van. A híres Szépasszony-völgy megtekintése után emelkedőkkel tarkított úton értünk Egerszalók érintésével Verpelétre. Szerencsére ezzel el is fogytak az emelkedők, hiszen Feldebrőt és Aldebrőt követően leértünk az Alföldre. A Tarna-mente nem kimondottan jó útjain haladva értünk Jászberénybe. Itt

bevásároltunk az esti vacsorához, majd indultunk is tovább, már majdnem este volt. Innem már csak 30 km volt Tápiószentmárton, ahol Kustra Csaba evangélikus lelkész várt minket. A tűzrakóhely elő volt készítve, nekünk már csak megkellett gyújtani a tüzet, és készülhetett is a vacsora. Az illatokat nem csak mi éreztük, hanem a lelkész úr kutyája, Dollár is, aki szeretett volna a közelünkben lenni, hátha kap egy-egy falatot. Ebben a gazdája akadályozta meg. A napi fáradtság, a felélénkülő szúnyogok egyre jobban a gyülekezeti terem felé tereltek minket, ahol aludni fogunk. Természetesen a fákról lógó hintát, a mászókat azért ki kellett próbálni, sőt, volt aki a hangyabolyba is beleült. Este hamar csend lett a teremben, gyorsan elaludtunk.

Augusztus 20-án túránk utolsó napjára ébredtünk. Mindenki vágyott már haza, ezért a reggeli után a legrövidebb úton kerékpároztunk Kecskemétre. Egy kis szembe szél hátráltatott minket, de egy viszonylag hosszabb ceglédi pihenővel is 12-re Katonatelepre értünk. Itt Mezős Bálintéknál tartottunk egy végső pihenőt, majd a tervezettnek megfelelően 13 órakor értünk vissza Kecskemétre. Az ebédet már mindenki otthon fogyasztotta el.

Köszönjük a református lelkészek önzetlen segítségét, akik lelkesítettek, támogattak minket, és imáikban is gondoltak ránk.

Akik a túrán részt vettek:

Bártol Ákos, Bártol István, Borbély Zoltán, Ficsór István, Ficsór Sándor, Mezős Bálint, Papp Ákos, Somogyi Soma Koppány, Tóth Máté diákok és Szabados László osztályfőnök.